



BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRHIIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI



La învierea lui Cristos.

Prăznuim sfânta Înviere. Ce schimbare înveselitoare se petrece în aceasta zi, în sufletele creștinilor! De când miezul nopții a atins pământul, și razele luceafărului și cocoșii vestesc ivirea unei noi zile, toată lumea creștină e îmbrăcată în haină de sărbătoare. Și cu făclii, cu luminări și ouă roșii, mulțimea creștinilor, — asemenea râurilor cari curg în mare, — se îndreaptă către sf. biserică, pentru ca să auză din ușile sfântului altar vestea cea bună.

Glasul duios al clopotelor și toaca despică văzduhul, ușile împărătești se deschid larg și în mijlocul creștinilor nerăbdători, apare chipul blând al preotului investmântat în ornate strălucitoare. În fața bisericii, încadrat între focul dela miile de luminări aprinse, el ne tâlmăcește slova Evangheliei, ce cuprinde taina marelui minuni și neîgăduitul adevăr al învierii Mântuitorului.

În această zi de praznic, — ca și mirositelor mueri, — și nouă ne strigă glasul îngerului: „Ce căutați pe cel viu între cei morți”? Nu este aici, ci s'a sculat, precum va spus vouă mai înainte.”

Și la răsunetul armonios al dumnezeescului tropar: Hristos a înviat din morți..., toată firea e străbătută de un fior dulce. Și dela un capăt la altul al pământului creștinesc, vine răspunsul creștinesc: Adevărat c'a înviat.

Pe muntele Golgota au îngropat Iudeii pe blândul Isus, adevărul și viața, le-au închis în mormânt nou, peste care au prăvălit lespede grea de piatră. Lespedea au pecetluit-o și au pus soldați de strajă. Dar sosind ceasul biruinței dumnezeiești, Cristos cel răstignit a călcat cu moartea pe moarte.

Cristos a înviat!

Și pentru ca să putem gusta și noi bucuria învierii, așa de mult așteptată, trebuie să ne curățim simțirile ca să vedem pe Cristos strălucind. Dar, vai, câtă durere. Căci astăzi majoritatea creștinilor, în loc să-și curețe simțirile, dimpotrivă, le împotmolesc în noroiul păcatelor. Despre acești oameni se spune că nu-L mai văd pe domnul Cristos strălucind. Nu-L mai văd, căci din negura păcatelor nu-L poți vedea pe Cristos, precum nu poți vedea nici soarele când norii întunecoși îmbrobodesc fața cerului.

Mărită Înviere! Te prăznuim în fiecare an la începutul primăverii, când firul de iarbă încolțește, când arborii înmuguresc și când întreaga fire se trezește din nou la viață.

Dece dar atâția și atâția creștini continuă să stea cu inimile înghețate în fața eternelor învățături ale Evangheliei lui Cristos? Dece e primăvară în natură, iar în sufletele multor creștini dăinuiește iarna nepăsării? Dece e înviere în toate părțile, iar multe suflete zac închise în mormânturi? V'ați îmbrăcat în hainele cele mai alese și cu sufletul plin de bucurie v'ați întors dela înviere, iar în fața meselor încărcate cu multe bunătăți, vă desfățați postele corpului.

Dar sufletele voastre cu ce haină le-ați îmbrăcat în ziua Învierii lui Cristos? Căci pentru o zi care este „praznicul praznicilor” și „sărbătoarea sărbătorilor” n'ajunge numai haina trupului, ci trebuie să fie premenit și sufletul, prin căință și sf. cuminecătură. Și să fie îmbrăcat cu fermecătorul vesmânt al vârtușilor creștine.

Faceți dar din această măreață zi, și o sărbătoare a sufletului. Adevărata mulțumire sufletească va răsări numai din această armonie.

Suferințele și durerile Mântuitorului pe muntele Golgota, ne-au adus bucuria învierii.

Să suportăm și noi cu suflete liniștite nedreptățile vieții acesteia, ca la urmă bucuria izbândeii noastre să fie și mai mare.

Lumea trece printr-o epocă destrăbălată, când egoismul și lupta după bunuri materiale au ajuns la apogeu, înfigându-și ghearele în inima unei societăți setoasă de plăceri. Acesta este prilejul cel mai nimerit, de a ne îndrepta ochii către mormântul din care a răsarit viața. Și să strigăm cu vorbele apostolului Pavel: „Deșteaptă-te celce dormi, scoală din somn și te va lumina Cristos“.

Mărită Inviere! Cu câtă bucurie și evlavie te așteaptă în fiecare an, lumea creștină. De două mii de ani tu ai turnat în sufletele pătrunse de flacăra credinței, balzamal alinător de suferințe și dătător de nădejdi noi.

Tu ne amintește că adevărul a biruit minciuna, că lumina a împrăștiat întunecul, ajută ca sfintele Paști să fie pentru biserică noastră și credincioșii ei, ziua „pe care a făcut-o Dumnezeu ca să ne bucurăm“ într'ânsa. Cristos a înviat!

Cuvântarea

P. Sf. Episcop Grigorie al Aradului,
ținută în 10 April 1930, cu prilejul
adunării generale a societății femeilor
ortodoxe, filiala Arad.

*St. Doamnă Presidentă,
Doamnelor și Domnilor,*

Cu bucurie particip la adunarea aceasta, pentru că văd străduința femeilor alese ale orașului nostru de a se găsi în slujba celui mai sfânt ideal. Mai întâi este sfânt idealul creștin pentru că acest ideal a sfințit pe bolnavi, pe păcătoși, pe săraci și pe toți năpăstuiții. E sfânt idealul creștin pentru că Iisus s'a dat pildă de jertfă pentru acest ideal, câtă vreme între oameni pildele sunt rare și reduse în proporții.

E sfântă și lupta pentru idealul creștin, căci oamenii de azi caută mai mult formele externe ale principiilor de viață, câtă vreme luptătorul creștin declară că ideologia este lucrul de capetenie. Deci dacă femeile se găsesc în serviciul ideologiei creștine este cu atât mai laudabil. *Dar este și ceva firesc, femeile erau de față la moartea Domnului pe Cruce; Mântuitorul lor li-s'a arătat mai întâi după Inviere. Pe femei li-a ridicat creștinismul la demnitatea cea mai înaltă. Arătați-mi o doc-*

trină, care să fii ridicat mai mult demnitatea femeii?!

Vrednice sunteți deci D-Voastre de laudă că răspândiți în lume pe Mântuitorul. Faceți, precum a făcut Maria Magdalena: ea nu s'a mulțumit să știe vestea Invierii, ci a comunicat-o și altora. Astăzi aveți să împărtășiți lumii unele lucruri despre Mântuitorul. Dacă lumea vă întreabă: ce faceți? să răspundeți că răspândiți împărăția Lui!!! Această împărăție o răspândiți luând în programul muncii D-Voastre exercițiile spirituale. În alte biserici se găsesc locuri de retragere pentru studenți și intelectuali, pentru industriași ca și pentru muncitori, cari petrec câteva zile în reculegere sufletească.

Exercițiile acestea sunt acte ale pietății, ale evlaviei împreunate cu rugăciuni, meditații, lectură și împărtășire cu Sf. Taine. Cu prilejul acestor exerciții spirituale vi se va vorbi despre cele mai importante adevăruri creștine, cari au legătură cu viața zilnică. Se vor ține o serie de cuvântări în intervale mai apropiate și cu legătură de idei. În scopul acesta aveți nevoie de cel puțin trei zile libere, fără ocupații distractive; aceasta o vom încerca în viitorul apropiat, firește cu concursul binevoitor al D-Voastre. La aceste exerciții D-Voastre veți da pilda întâia participând totdeauna la ele.

O altă cale de urmat ar fi să trimiteți fete tinere la institutele de asistență socială și apoi să le aplicăm la spitale și institutele de educație. În tot cazul trebuie să acționăm pe terenul educației creștine. Dacă veți isbui să luați conducerea unui cămin de ucenice, cu atât mai bine. Lucrul principal este ca să serviți ideea ortodoxă prin orice instituție. Căci viața adevărată nu consistă în privirea cu nepăsare a realității ce ne înconjoară. Un mare misionar rus, preotul M. Calnev spune că orice creștin are și îndatoriri de ordin social, luptând pentru triumful binelui. Acest triumf al binelui numai învățătura lui Hristos îl asigură. Durere, că oamenii n'au încercat în mod temeinic să realizeze pe toate terenurile izbânda principiilor Mântuitorului.

D-Voastre deci, aveți datoria să ne ajutați nouă conducătorilor Bisericii în munca de purificare a sufletelor. Să spuneți lumii de azi că Mântuitorul a zis: „celace nu este cu mine împotriva mea este și acela ce nu adună cu mine risipește“.

Arătați prin fapte că sunteți cu Domnul. Căci văzându-vă lumea, vă va imita și urma munca stăruitoare ce o depuneți pe altarul neamului. Nu decepționați, când nu vedeți rezultate imediate, căci criza materială ne pricinuește multe ne-

cazuri. Cu toate acestea nu ar fi greu să înființăm un cămin modest pentru servitoare, unde în Duminici să se adune acestea și să le vorbiți despre Hristos. Deasemenea s'ar putea aranja o sală de întruniri pentru muncitoarele din fabrici, ca să le vorbiți despre Hristos, firește prin glasul autorizat al Bisericii. Aceste căminuri ar întreține legătura fetelor și muncitoarelor cu Biserica. În aceste căminuri s'ar putea aranja rugăciuni comune, conferințe și apoi ar urma spovedirea și împărtășirea.

Dar ați putea înființa undeva și o modestă ceainărie pentru fete și femei, cari momentan nu ar avea lucru. Ar fi multe de chibzuit cu privire la cele spuse până aici. Lucrul principal este să muncim. Căci marele economist Schmoller zice: „Numai prin muncă își cunoaște omul puterile sale, își împarte timpul, își face un plan de viață. Prin deprindere îi cresc puterile, iar cu puterile acestea dorul de muncă și bucuria omenească.

În muncă este rădăcina oricărei puteri morale”.

Numai indivizii, familiile și clasele și popoarele, cari muncesc se conservă pe sine, cari însă se desvătă a munci, vor cădea..... „Olium et reges et beatos perdidit urbes”.

La muncă deci Stimatele Doamne, la muncă. Ortodoxia noastră și prin ea trecutul nostru, sunt primejduite de atacuri multiple și de aceea mulți trebuie să fie și apărătorii. Mulțumindu-vă pentru osteneala depusă până azi pentru eparhia Aradului, rog pe Dumnezeu să binecuvânteze munca D-Voastre. Nu voi uita să laud munca aceasta și să vă mulțumesc, de sigur mai întâi dnei presidente Crișan, — și comitetului, pentru serviciile prețioase aduse bisericii noastre. Puteți fi mândre, Doamnelor române ortodoxe din Arad, că aveți în fruntea societății din București pe dna Cantacuzino, care și acum, în zilele acestea, prin conferințele ținute în Franța, aduce mari servicii Românismlui întreg. Chiar și numai faptul acesta este măgulitor pentru DV. și de aceea nu am destule cuvinte să vă indemn la muncă nepregetată pentru neam și lege.

Misiunile religioase pentru popor

de Arhim. P. Morușca

(Continuare).

Legătura sufletească cu sf. Biserică.

În zilele acestea, cea mai mare parte a timpului am petrecut-o în biserică, aici ne aflăm ocrotiți de un alt lăcaș al sufletului nostru românesc: Școala (ori casa culturală). Dar cuvântul nostru va fi tot despre Biserică și legătura noastră sufletească cu ea, ca să facem dovadă și de legătura firească dintre biserică și așezământul cultural, în care ne aflăm.

Cuvântul „Biserică” și „biserică” are două înțelesuri, dupăcum se și scrie cu *B* sau cu *b* și înseamnă Biserica-comunitatea creștinilor, ori biserică-zidire.

Și într'un înțeles și într'altul este instituție de origine divină. „Biserica este *mama*, prin care ne renaștem spre mântuire și spre moștenirea vieții veșnice și este ocrotitoare a vieții noastre sufletești pe pământ.

Biserica-zidire, este lăcașul de întrunire la rugăciune obștească, locul sfânt, unde se aduce jertfa cea fără de sânge și ne împărtășim de sfintele Taine, izvoarele de revărsare a vieții harice, în Legea noului Testament. Ca zidire de mână omenească, biserică a fost poruncită de Dumnezeu însuși, în Legea veche (Eșire 25, 8; I. Paralip. 22, 19; II Paralip 6, 8—21.). Și a fost recunoscută și de Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos: Casă a lui Dumnezeu, „casă de rugăciune” (Marc. 11, 17, Io. 2, 16;) biserică, care slințește (Mat. 23, 17;) biserică lui Dumnezeu (Apoc. 11, 19;) În sinagogile vremii Sale, Domnul învăța poporul, propovăduind Evanghelia mântuirii (Mat. 4, 23;), plătește chiar dare pentru biserică din Capernaum (Mt. 18, 24—27;). În aceste biserici evreești se adunau Ucenicii (Luc. 24, 53; Fapte 22, 17; 24, 11—12) și cei dintâi creștini (Fapte 2, 46).

Iar Biserica-*vie* este adunarea creștinilor, cari mărturisesc aceeași credință *ortodoxă*. Această Biserică este *una*, sfântă sobornicească și apostolească. Una-ortodoxă *națională* românească și ortodoxă *ecumenică*, a tuturor neamurilor creștine ortodoxe.

Una este, căci o singură Biserică a întemeiat Mântuitorul prin învățătura Sa și prin sfânta Sa Înviere (I Cor. 15, 14;). Această învățătură una, singură mântuitoare, a încredințat-o Apostolilor Săi (Mt. 28, 18—20;). Și le-a trimis apoi pe Duhul sfânt, ca să-l întărească și să-i învețe toate (Io. 15, 16—17; 16, 13;). În ziua pogorârei Duhului sfânt s'a întemeiat cea dintâi comunitate creștină (Fapte 2, 41;), „stâlp și temelie adevărului” (Tim. 3, 15;), al cărei Cap este însuși Hristos (Efes 4, 15; 5, 23—42;) și El cu ea este până la sfârșitul veacurilor (Mt. 28, 20). Toate celelalte culte, mai vechi, sau mai noi, nu sunt decât *confesiuni*, (catolică

protestantă, etc.), măcar și-ar zice Biserici, câtă vreme una singură a întemeiat Domnul.

Această Biserică vie a sufletelor, legate prin aceeaș credință ortodoxă și prin aceeaș dragoste creștină (Fapt. 4, 32–34;) o înțelege Mântuitorul, vorbind despre îndreptarea frățească (Mt. 18, 17;) și în acest înțeles spune sf. Apostol: „Voi sunteți Biserica lui Dumnezeu celui viu“... (II Cor. 6, 16;) „Au nu știți că voi sunteți casa lui Dumnezeu.. (I Cor. 3, 16; 6, 19;) și de această Biserică e vorba în Faptele Apostolilor (c. 11, v. 22;).

Biserica în înțelesul de comunitate religioasă, se împarte în Biserica luptătoare, a celor de pe pământ și Biserica triumfătoare, sau preamărită, a celor trecuți la veșnicie, întrucât s'au săvârșit în aceeaș comunitate de credință ortodoxă. Căci și morții sunt vii cu sufletul și fac parte din acelaș trup întru Hristos (Rom. 12, 5; Efes 1, 10;). Acestei Biserici i-a încredințat Întemeietorul ei toate puterile și darurile de a continua opera Sa de mântuire în lume, potrivit poruncii date Apostolilor și urmașilor (Mt. 28, 19–20;), asistată fiind de Duhul sfânt (Fapt. 15, 28;). Ea revărsă asupra noastră harurile de sfințire a vieții, a celei sufletești, ca și a celei trupești, dela naștere și până la moarte, întovăărșind pe om la toate răspântiile vieții, prin rugăciuni, ritual, binecuvântări și împărtășirea cu sfintele Taine.

Când pruncul se naște, Biserica stropește cu aghiazmă patul nașterii și leagă noului născut. Prin bolez, leagă sufletul renăscut al pruncului cu Dumnezeu, după ce l-a lepădat de Satana și l-a împreunat cu Hristos, deschizându-i porțile Împărăției cerului și făcându-l cetățean. Prin sf. Mir, „pecetea darului Duhului sf.“ se umple de putere și se sfințește ființa lăuntrică și exterioară a celui curățit prin Botez. La 40 zile, pruncul se îmbisericește și mama lui se curățește.

Sfințirea vieții, a celei naturale prin ceea ce este divin, se evidențiază îndeosebi prin taina Nunții. Firescul din om nu este jignit, nici distrus, ci se înalță în cinste făcându-se simbol unui conținut superior. Biserica consacră dreptul și partea firii, de a lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și a se lipi de femeia sa, ca să dea nouă viață pe pământ, făcându-se astfel împreună lucrători cu Dumnezeu în continuarea creațiunii. Dar adaogă ca această legătură dintre soți să fie simbol potrivit a evidenției legământului lui Hristos cu Biserica (Efes. 5, 32;). (Se va evidenția dărușia rugăciunilor dela cununie și binecuvântările vieții familiare creștine).

La fel are Biserica rugăciuni și binecuvântări sfințitoare chiar pentru mărunțișurile vieții, pentru mâncare și beaură, pentru săpărea, fântânii, intrare în casă nouă, ... (și pentru toate, câte prevede molitvelnicul și liturghierul pentru cazuri speciale).

Prin rugăciunile și binecuvântările ei Biserica nu destăințează omenescul din noi, ci îl înobilează, curățește și transformă, nu în chip mehanic ori magic, ci

ajută pe om întru primirea liberă a harului, spre creștere, spre zidirea trupului lui Hristos... (Efes. 4, 13–15;).

Când amăgirile vieții ne-au putut seduce, și șarpele păcatului ne-a rănit sufletul, Biserica ne îmbie leac de tămăduire și curățire în baia spovedaniei, căci, împreună cu Hristos, „nu vrea moartea păcătosului...“

În dureri ni este aproape cu mângăierile rugăciunilor ei, și în boale ajută cu puterea Tainei sf. Maslu. Acolo priveghează la căpătâiul muribundului, îl petrece pe drumul de veci și însoțește sufletul și dincolo de mormânt. Așa se adeverește prin Biserică, cuvântul Domnului: „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului.“ Nu este mântuire întru nimic altceva... nici un alt nume este dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim (Fapt. 4, 12;).

Pentru noi Români, pentru viața noastră creștinească și românească, Biserica ortodoxă națională, mai are covârșitoarea importanță, pe care Biserica creștină nu o prezintă pentru nici un alt neam de pe fața pământului.

Noi ne-am născut deodată și Români și Creștini. (Se va stăruia asupra faptelor istorice.) Organizarea vieții noastre sociale, cu caracterul nostru de rasă și cultură proprie, a fost înveșmântată în haina de credință a ortodoxiei și în puterea acestei ortodoxii naționale am rezistat în cursul lungilor veacuri de suferințe.

Ca o mamă ocrotitoare a străzii Biserica ortodoxă la leagănul neamului. Din tinda ei au plecat întâiele raze de lumină și cultură, căci pridvorul bisericii a fost întâia școală românească. Din mănăstiri au plecat întâiele cărți scrise și tipărite, ca și arta în pictură, sculptură și musică.

Sub ocrotirea Bisericii s'a înfiripat organizația națională de Stat, în duhul ei și sub îndreptarea Vlădicilor s'a încheșat vechea Țară Românească. Sub păstorirea lor ne-am ținut în provinciile robite, până în ziua izbăvirii. Biserica aceasta a realizat minunata unitate sufletească a neamului, cu mult înainte de ziua unirii într-o singură Țară.

Dar păstrăm noi oare venerațiunea adâncă și plină de recunoștință, ce se cuvine sfintei noastre Biserici ortodoxe? O cuprindem noi cu toată puterea credinței vii și active, în lumina și strălucirea în care ea ne-a păstrat-o neatinsă și curată, cum a moștenit-o dela dumnezeescul ei Întemeietor și dela sfinții Săi Apostoli? Respectăm noi porunci'e ei, alături de poruncile Evangheliei și ale Legii, ca norme imutabile pentru îndrumarea vieții creștinești în duh ortodox? Și ne folosim noi de puterea rugăciunilor și de binecuvântările ei, de harul, pe care îl împărtășește prin cele 7 sf. Taine?

De vrem să fim sinceri și drepi cu noi înșine, trebuie să recunoaștem că suntem prea nepăsători de Biserică ca și comunitate vie, prin aceeaș credință în Dumnezeu, în Fiul Său unul născut și în Duhul Său cel sfânt; activă prin aceeaș dragoste lucrătoare de tot binele și iertătoare până și față de dușmani; și

mântuitoare prin aceeași nădejde în care se desăvârșește viața aceasta pământească, într-o viață veșnică. Prea este lăjit indiferentismul față de tot ce e bisericesc și religios, prea suntem disprețuitori de mântuirea noastră înșasi.

Minte a ni e străină de înțelepciunea ce se poartă de sus, roabă, numai iscodirilor omenești, inima rece și închise față cu bunătatea și milostivirea cerului și nepăsătoare de oameni, *cugetul* năpădit numai de grija unui trai de azi pe mâine și *sufletul* ni e legat cu totul numai de comorile acestei vieți vremelnice.

Dar Biserica nu încetează să ne cheme la trezire conștiințele lăncezite, să ne smulgă din cătușile duhului vremii și să ne adune puterile la lucrul mântuirii noastre și a izbăvirii tuturor. „Fiule, dă-mi inima ta și ochii tăi să păzească căile mele” (Pilde 23, 25;), vă cheamă și azi Biserica ca o mamă iubitoare, ce vrea să-și strângă copiii în jur de ea, să-i fie aproape, alături de ea, împreună cu ea în opera de renaștere. Ea vă îmbie darurile și binefacerele ei, ca tot atâtea izvoare de înviore, de întărire, îndrumare și stăvire a vieții.

Vrea mai mult decât o legătură din obicei moștenit, printr-o tradiție dela înaintași, mai mult decât o cercelare a lăcașului sfânt, simbol al Bisericii celei vii din Paști în Crăciun, ori la anumite ocazii. Vrea să-i fiți fii cu adevărat, căci „cine nu are Biserica de mamă nu poate avea pe Dumnezeu de Tată” (sf. Ciprian) și e grozav să te găsești în lume orfan de amândoi părinții, pus în bătaia aspră a tuturor vânturilor fără nici o ocrotire.

Fiul credincios al Bisericii își trăește viața sa împreună cu a „Maicii”, e mândru că-i aparține, i-se alipește cu credință tare și iubire caldă, o apără față cu defaimatori și dușmani, se bucură de bucuriile ei și suferă împreună neajunsurile și supărările ei; o ajută cu puterile sale spirituale și materiale. Petrece în sfîinție sărbătorile ei, nu numai ca zile de odihnă, timp liber pentru distracții și plăceri, pentru lenevire, ori arătare luxioasă, — ci ca tot atâtea prilejuri de reculegere spirituală și înălțare sufletească, dovădindu-și cucernicia în participare pioasă la sfintele slujbe și în fapte de binefacere.

Ca tot alăția fii credincioși ai sfintei noastre Biserici ortodoxe naționale, la această prăznuire de încheiere a zilelor de misiune, cuvine-se să facem juruință cu Psalmistul: „De te voi uita Ierusalime — Biserica a Domnului și a sufletelor noastre — uitată să fie dreapta mea și să se lipească limba mea de cerul gurii mele de nu-mi voi aduce aminte de tine și nu te voi pune în culmea bucuriei mele” (Ps. 136, 6-7;).

(Va urma.)

Spre Inviere!..

De câteva zile lumea stă închisă ca o scoică urlașă, în carapacea durerilor mute... Sfârșindu-se primul avânt al crimei nemaipomenite, în sufletul mulțimei căinde se strecura ca un fior rece, teama de necunoscut... căci mulți aducându-și aminte de câte văzuseră, șopteau îngrijați: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost!...”

Printre mulțimile înfrigurate de fiorul căinței târzii, din când în când se strecurau — ca la întâmplare — capete hidoase cu părul roșu, cu nasul covolat și ochii ieșiți din orbite sângeroase; cu buze livide, îndemnând mulțimile: „Ce, vă e frică!.. Am pus doară strajă, pecetluind piatra...” Și treceau mai departe ca mânăți de un duh necurat...

...O adiere caldă înăbușitoare adia pustiu, mișca alene frunzele măslinilor, și cedrii cari... odată răcoriseră Divina frunte a Mântuitorului istovit de oboseală, își mișcau vârfurile înalte, în semn de protestare!..

Dinspre Ghetsemani — dincolo de păraul Kedron — vine miros de putreziciune și ceva inform... pare a fi un corp omenesc — legănându-se atârnat, se mișcă cu un scârțait sinistru, la adierea vântului sub razele de lună...

E Iuda... care îngrozindu-se de trădarea-i odioasă, își curmă firul vieții spânzurându-se de craca unui măslin bătrân, în acelaș loc în care Mântuitorul se rugase de atâtea ori cu lacrimi de sânge...

Dar vântul tace... Privighetoarea își curmă scurt un tril deabia început... Apostolii ascunși undeva în imensul oraș, plângând încă moartea „Celui veșnic viu”, isvorul lacrimilor le seacă dintr'odată... O Mamă istovită de plâns, adormind cu chipul Fiului iubit în inimă, tresare din somn!..

Undeva... par'că 'n spațiul deschis până la infinit, sau în sânul pământului înghețat de teamă, douăsprezece lovituri haotice străbat Nemărginitul...

E miezul nopții!..

Un tunet groasnic cutremură firea. Luna se ascunde înfricoșată după un nor... Lampa aprinsă pe masă se stinge dintr'odată și copilășul îngrozit s'ascunde tremurând la sânul mamei... Pământul despica până'n adâncuri își eliberează morții de mii de veacuri.

Văduhul e plin de umbre!.. Pământul se cutremură cu sgomot mare și ostașii martori oculari ai minunii, cad îngroziți cu fețele la

pământ. Un strigăt pornit din umbrele nopții cutremură firea!...

Hristos a înviat!...

Și strigătul purtat pe valurile Nemărginirii, de două mii de ori înconjură Firea...

Femeile mergând din dimineață în ziua întâia a săptămânii să ungă cu miresme trupul lui Isus, găsiră piatra ridicată și mormântul gol străjuit de doi bărbați în vestimente strălucite. „Pentru ce căutați pe cel viu între cei morți?” „Nu este aici, ci s'a sculat” ziseră ei. Și mergând ele în Ierusalim vestiră apóstolilor despre înviere.

...În aceeași zi Luca și Kleopa mergeau spre Emmaus povestind despre cele întâmplate când un strein alăturându-li-se și părând că nu știe despre cele întâmplate primi să la masa cu ei. Și numai după ce binecuvântă pâinea dispărând, inima lor deschizându-se cunoscând pe Mântuitorul!...

În oraș „banii lui Iuda” dați de Farisei, voiră să închidă gura ostașilor care povestiră mulțimii despre înviere. Dar nu reușiră. căci știrea ocolii pământul:

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viața dăruindu-le”.

Sculați creștini, căci la Biserica voastră trage clopotul învierii, Celui ce înviind, vă deschide calea mântuirii!...

I. U.

Și totuși există...

I.

La marginea din spre miazăzi a orașului, în apropierea unei pădurice de mesteacăn se poate zări o casă înaltă și frumoasă împrejmuită de-un parc mare. Alela prunduită ce duce șerpuiind de la poarta grea de fier și până la treptele de marmoră ale clădirii e păzită de două șire de plopi a căror frunză de-un verde alboiat sunt așa de fricoase...

E liniște și pace împrejur, și liniștit și tăcut stă și lacul cu sălciile plângătoare a căror ramuri de atâția ani se scaldă în apa limpede de culoarea cerului... Și aleiele înguste aleargă în sus și în jos prin acea tă splendidă grădină, se întretaie, ocolesc ronduri de flori deja înverzite și străbat poeni de brazil; zămbesc stejărilor înalți și trec alene printre tinerii mesteacăn, acărora coajă alb-cenușie pătată de mici rotocoale negre seamănă unor mânuși de domnișoară.

Și parcul e așa de vesel în dupăamiază asta caldă de pe la mijlocul lui April...

La castel s'a deschis o fereastră. La lumina celor câteva raze ale soarelui ce tremurau alene pe albi pereți silueta omului din lăuntru începu să se deslușască. Era palid ca un mort; ochii cufundați în orbite și încercuți de două dungă albastre păreau stinși, iar fața suptă scotea în evidență umerii obrajilor. Își rezemă încet coatele de marginea ferestrei, lăsă să-i cadă în afară degetele lungi și osoase în timp ce privirea-i rățăcea cine știe unde... în depărtări. Și stătu așa timp îndelungat.

— Oare cine să fie acest om acărui privire e atât de tristă, ale cărui buze sunt așa de uscate și al cărui respirat e atât de greu... Cine să fie acest om ce seamănă mai mult a umbră, mai mult a stafie...?

— Este El... stăpânul clădirii... stăpânul parcului... și stăpânul aurului. Stăpânul plăcerilor și a tuturor dorințelor.

De doi ani de zile o boală îl doborâse la pat și boala îl rodea și îl topia zi de zi cum flacăra topește picătură cu picătură lumina de cîră. Și până la sfârșit nu mai era mult... Il duria pieptul și tușia, iar respirația îi era așa de grea încât de multe ori i se părea că se înăbușă și-atunci deschidea fereastra sorbind cu patimă aerul curat și cald de la începutul primăverii. Ce n'ar fi dat el ca să-și mai vază sănătatea la loc, să se mai poată bucura de plăcerile vieții. Despre câți medici vestiți auzise vorbindu-se pe toți li chemase la dânsul, pe toți îi rugase, dar nimeni nu-i ușurase nici măcar suferințele. Și-acum sta zile întregi acolo în odăița lui din spre parc, privia lacul și plopii, asculta glasul vântului și cîrîpîtul vrăbiilor, simția mirosul acela plăcut de primăvară, vedea prin geam cum totul reînvie... și el se stingea încetul cu încetul... Și avia aur mult și bogății și era încă tiner...

II.

Noaptea se cobora din înăîmi neagră și rece. Era Sâmbătă seara, ajunul Paștilor 193... Castelul din marginea de miazăzi a orașului C... învâluit în ceața deasă ce se ridica din pământul jilav, cu porțile de fier zăvorâte, du mea de mult. Și era liniște profundă pretutindeni. Nici cel mai mic zgomot, nici cel mai mic freamăt al frunzelor și nici vr'un oftat lin al vântului nu se putea auzi la ora asta târzie. Natura ca și oamenii se pregătea și ea să primească cu cea mai mare evlavie marele eveniment al învierii Ace-luia, ce a pătimit de bună voe răstignirea doar pentru binele omeniei.

Numai bolnavul din odăița cu ferestrele

spre lacul din parc se zvârcolea neputincios între pernele multe ce-l împrejmuiau. Un gând i-se cuibărise în creier și gândul acela nu-i dădea răgaz să se hodinească. Era un gând care acum îi venea în minte pentru primadată și pe care nu-l putea alunga... Nici când în viața lui, dealtfel destul de scurtă, nu s'a gândit că în afară de traiul acesta pământesc ar putea să existe și o altă viață. Și acum gândul acesta îl chinuia.

...— și totuși dacă există, își repetă el încet temându-se par'că să nu-l audă cineva... Stătu așa un moment fără să aibă îndrăzneala de-a da un răspuns hotărât, apoi după câteva clipe urmă destul de tare, căutând par'că de data aceasta să înlăture în mod definitiv îndoiala ce-i încolțise în suflet

— Nu!... nu există. Rai, iad, suflet, Dumnezeu, toate sunt invenții... prostii... Teama de necunoscut a făcut pe oameni să le născocască... Ființele vii sunt produsul Naturei... ele trec prin fel de fel de schimbări întâmplătoare, cari izvoresc fără nici un plan preconcept din nemărginita putere de producție curat mecanică... Natura e totul... nimic în afară de ea...

Toate aceste argumente cari altădată erau atât de clare acum îi păreau insuficiente...

Cât a fost bine niciodată nu l-au încercat astfel de gânduri. De copil n'a mai dat pe la biserică, nu s'a mai rugat... A trăit o viață în lux și plăceri... N'a avut milă de nimeni. A fost aspru cu cei slabi și fără îndurare față de cei săraci... Iar acum îi suna în urechi necontenit întrebarea:

...— și totuși dacă există și rai și iad, suflet și Dumnezeu... Clipele treceau una după alta, iar pleoapele bolnavului obosește alunecau la vale peste bulbul ochilor.....

E lume multă pe străzile orașului cu casele albe pătrate și cu acoperământul întins. Bolnavul din castelul împrejmuț de parc, sprijinindu-se în bastonul elegant, înainta anevoe printre mulțimea de locuitori cu caftane pestrițe. La un loc văzu poporul oprindu-se și ascultând pe cineva care le vorbea de sub un oliv bătrân a cărui ramuri coprindeau o întindere mare. Se apropie și el de acel loc situat în dosul unei sinagoge. Cel ce vorbea era un tiner rabbi cu ochii blânzi și cu o barbă castanie.

...*drept aceia, răsunară vorcele acastuia, nu vă îngrijii pentru viața voastră, ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca, oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?... Căutați mai întâi împărăția Lui și acestea toate se vor adăuga vouă...*

— Cine vorbește acolo? Întrebă bolnavul pe un fariseu bătrân cu fața unsuroasă.

— Un Galileean cu numele Isus. E un om curios. Învăță poporul să-și adune comori în ceruri fiindcă numai după moarte începe adevărata viață. Învățăcelii spun că ar fi însuși fiul lui Dumnezeu...

Și iarăși glasul omului cu ochii blânzi și barba castanie se auzi:

...*Vindeți averile voastre și dați-le milostenii, faceți-vă pungi cari nu se învechesc, comoară nesleită în ceruri, unde furii nu se apropie, nici mola nu strică...*

Totul începu să se întunece înaintea bolnavului bogătaş. Lumea întreagă par'că se învârtea cu el în timp ce un glas îi șoptea la ureche:

— Și totuși există rai și iad, suflet și Dumnezeu...

III.

Primul dangăt slab se ridică din turnul biseriței din deal, apoi un al doilea, un al treilea îi urmărește repede unul după altul în timp ce alte sunete mai puternice mai armonioase de la celelalte biserici străbateau ceața umedă și rece ce plutea peste întreg orașul chemând pe credincioși la înviere. Și glasul clopotelor se încrucișau înălțându-se în sus spre cer, se îngânau și se ciocneau dând în același timp un sigur sunet armonios și plăcut...

Bolnavul se trezi speriat. Deschise încet și cu teamă ochii, îi roti de jur împrejurul odăii, apoi răsuflă ușurat. Omul cu ochii aceia blânzi și barba castanie nu mai era în preajma lui. Cuvintele pe cari însă acesta le rostise sub umbra bătrânului oliv îi răsunau și acum în creier. Și cât adevăr cuprindeau. Ce-i folosiau lui acum toate bogățiile... Ca mâne se va stinge, va intra în pământ și nimic din ce-a adunat nu va putea duce cu el... Nici aur... nici plăceri... și nici lux...

Clopoțele amuțiră și odată cu ele tăcerea de mai înainte învăluie totul. Numai cuvintele tinerului Galileean mai răsunau în răstimpuri în creierul bolnavului

...*faceți-vă pungi cari nu se învechesc, comoară nesleită în ceruri unde furii nu se apropie nici mola nu strică...* Și picături mari de apă îi curgeau la vale pe obraji.

Clopoțele începură din nou să sune peste tăcutul oraș, în timp ce bolnavul cu ochii pironiți în tavan rostea cu glas răgușit singura rugăciune ce-i mai rămăsese în minte de pe când era copil mic:

Tatăl nostru...

Victor Lăzărescu
rig. în drept.

Un Semn și o Invățătură.

Ca Român și învățător, în totdeauna sunt plin de fericire ori decăteori se face o realizare nouă pentru îndreptarea pulsului vieții românești și durerea mea este fără margini, când Neamul meu suferă vitregia timpului și a oamenilor cari nu-i înțeleg nevoile.

De o vreme încoace, dăm poporului tocmai ceea ce el are, îi dăm vorbe multe și goale, îi dăm minciuna politică sau de altă natură, îi dăm certurile noastre personale, invidie și ură, ca în cele din urmă — degradându-ne — să-i dăm și complecta neîncredere în noi.

Nu este un semn și o învățătură, când poporul străbate drumuri de kilometri pentru a merge să asculte glasul păstorilor celor buni?? Cred că da!.. Poporul vrea dela noi mai multă înțelegere, mai multă sinceritate și bunăvoință.

Păstorul cel bun îngrijește turma sa, apărându-o de hoți și fiare; o duce la pășune când îi este foame și o adăpă când îl este sete. Iar dacă o oaie s'a îmbolnăvit, el o îngrijește părătește și mângâierea sa este peste tot locul căci... „Cel ce vrea să fie mare, să fie tuturor slugă.” (Ev. Marcu C 10.)

În ziua de 6 Aprilie a. c. Cercul religios „Bârzava” al Asociațiunii preotești „Andrei Șaguna”, își ținu ședința sa în comuna Bătuța jud. Arad, cu un fast și succes pe care puține cercuri îl cunosc. În frumoasa Duminică de primăvară, când totul renaște sub mângâierea dulce a razelor de soare, păstorii sufletești ai satelor adunați pentru a-și uni eforturile — creară în comuna Bătuța, pentru aproape cinci sute de creștini, un moment de reculegere sufletească, când sufletul despărțindu-se de materie plutește plin de încredere și căință, către înaltele sfere ale Divinității mântuitoare!..

Toată noaptea plouase; dar aceasta nu împiedecă pe creștinii din cele cinci sate vecine, să vină pe drumuri pline de apă — copii, tineri, femei și bărbați de toate vârstele, nemâncați — pentru a gusta din izvorul cel nesecat al Cuvântului Adevărului.

Și toți erau voioși...

Remarcăm cu această ocazie, în afară de prezența C. Preoți Adrian Mursa (Bătuța), Iosif Popovici (Bârzava), Oct. Câmpeanu (Bârzava), Nic. Neagota (Monorâștia), Dtru Maci (Căpruța), Munteanu (Dumbrăvița), Petre Ciongradi (Groși) și următorii dni. Oct. Draja candidat de preot, Aurel Leuca inv. Bârzava, Aurel Iercușan inv. Căpruța, Laza subnotar Pauliș, Alex. Popovici subnotar Căpruța, dl notar al com. Radna, precum doamne și funcționari al căror nume ne scapă din vedere.

A servit c. părinte Oct. Câmpeanu asistat de ceilalți c. preoți, iar răspunsurile la oficierea sf. Liturghii, le-a dat corul comunei Căpruța, condus de c. părinte Dtru Maci. Trecând peste considerațiunile de tehnică, trebuie să spun că gestul a fost înălțător.

Predica a ținut-o tot părintele Maci, cu subiectul: „Nu știți ce cereți”!... din evanghelia zilei, când — prin cuvinte pline de însuflețire — recheamă pe creștini la viața sufletească pe care au uitat-o cu totul. A fost un moment suprem.

Taina sf. Maslu s'a făcut în curtea bisericii, totul sfârșindu-se la ora 2 p. m.

Tot în această zi s'au făcut peste 140 de împărțări, iar masa s'a servit la pâr. Adrian Mursa din loc, unde au fost invitați toți învățătorii și preoții prezenți. După masă s'a făcut restaurarea alegându-se: A. Mursa președinte, Nic. Neagota secretar și Oct. Câmpeanu casier.

Înainte de a încheia, amintesc că din comunele vecine au luat parte aproape două sute creștini, dintre cari parte s'au mărturisit și cuminecat la părintele Mursa, a cărui bunătate și sânguință sunt cunoscute tuturor. Numai din Căpruța au venit între 80—100 în frunte cu primarul lor Iosif Bugariu,

în afară de cei dela cor. Restul au fost din Bârzava, Monorâștie, Dumbrăvița și Mocioni.

Se cade deci de sărbătorile Sf. Paști, să aducem pri-nosul inimii noastre, acelora cari lucrează în ogorul plin de burueni al neamului românesc. Convinși fiind de misiunea sfântă ce o au, să ridicăm glasul nostru către ceruri și rugându-ne să strigăm:

Trăiască mult iubitul nostru rege Mihail I-ul al României!..

Trăiască înalții conducători spirituali ai Neamului!.

Trăiască Bunii noștri conducători ai poporului!..

Trăiască Preoțimea și Învățătorimea Română și toți acei în cari bate o inimă curată de Român!..

Iar pentru ca exemplul bun să fie pururea în fața credincioșilor, urăm noului președinte ales, părintele Adrian Mursa din Bătuța și întregii sale familii, muncă rodnică pentru atin-gerea idealului de păstorie a poporului. Să trăiască!..

U.

Despărțirile.

Cel cart avem gazete putem citi în ele, de mai multe ori pe an, știri despre câte desfaceri de căsătorie se fac în deosebitele țări din Europa sau din America. Am putut vedea că numărul despărțirilor cresc în fiecare an, mai ales acuma după războiu. America merge în fruntea tuturor țărilor și cu desfacerile căsătorilor, dacă nu socotim Rusia sovietică.

În Rusia, după legile cele noi ale bolșevicilor, nici nu mai putem spune că sunt despărțiri, deoarece nu mai sunt nici adevărate căsătorii. În ținuturile nemărginite ale Rusiei sovietice, înroșite de sângele creștinilor, stăpânește deplină păgândăte: au scos Duminca dintre zilele săptămânii, iar Bisericile sunt închise una după alta, schimbate în magazine sau cinematografe. Acolo și căsătoria a ajuns un fel de „cununie la salcă”. Azi te însori, mâine te desparți, mai rău ca la țigani.

Dar despărțirile au început să se înmulțească și prin satele noastre. Unde înainte cu treizeci-patruzeci de ani, nu se știa ce-i desfacerea căsătoriei, azi nu-ți mai ajung degetele dela mână să le numeri.

După război s'au stricat mulți și dintre bărbați și femeile noastre. Soțul de căsătorie se trezește deodată că nu-l mai place tovarășul sau tovarășa de viață. Odată-l află c'a îmbătrânit, altădată că-i leneș sau prost. Și asta o descopăr unii după ce au trăit zece, ori mai mulți ani laolaltă și au o casă plină de copii. Și o descopăr adeseori când și-au pus ochii pe altă femeie, sau pe alt bărbat. Incep procese de despărțire, și dacă nu reușesc, își părăsesc soțul legiuit și trădesc cu alții sau cu altele în trai nelegiuit.

Nu le mai este rușine nici de oameni, pentru că dacă le-ar fi fost rușine de Dumnezeu, nu ar fi ajuns aici.

A slăbit credința, s'au stricat moravurile, și o sete nepotolită după traiu cât mai ușor și după plăceri cât de multe, arde de plăceri mulți nenorociți din ziua de azi.

Spunem nenorociți, pentru că din stricarea căsătorilor n'a eșit nici odată nici un bine pentru cel ce se

despart. Casa întâi e stricată, cu greu se mai zidește alta. Iar copiii rămân pe drumuri ai nimănui, sau ajung cu iadul ce li-l fac părinții mășteri.

Pasrea din mână cu cea din gard, nime nu o schimbă fără primejdia de-a rămânea cu mâna goală.

Căsătoria e un ajutor pentru om ca să răzbească mai curat, mai cinstit, mai ușor prin viață. Ea este și un jug împrumutat. Și grozav se înșală cine crede că cu altă femeie, sau cu alt bărbat, ar trăi mai ușor. De cele mai multe ori, cum ne arată viața, trăiește mai rău și mai greu. Nu este om care să nu aibă și slăbiciuni, și numai până nu-l cunoaștem cine-l ne pare că-i măr de aur.

Despărțirile nu-s numai împotriva legii lui Dumnezeu, care a spus: „Ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă”, ci sunt și împotriva intereselor pământești ale omului. Ele ne strică viața, ne umplu de dușmănie, ne alungă pacea sufletului și adeseori ne împrăstie averea. Ele ne fac să nu ne mai putem îndeplini o datorie de căpetenie în viață: cea ce avem față de creșterea copiilor noștri.

Despărțirile slăbesc țările și popoarele. Țările cu multe despărțiri se clatină și pot cădea la întâiul atac. Pentru că despărțirile distrug temelia popoarelor, care este familia. Pildă avem sub ochi: Rusia, care răsturnând prețul căsătoriei și al familiei, s'a însălbăcit, și acum a pornit să se ia de piept și cu Dumnezeu.

I. Agârbiceanu.

In Ghetsimani.

În grădină pe o piatră
Ți-ai rupt sufletul în două,
Înima din piept Ți-ai smuls-o,
Să ni le dăruiești nouă

Firea stă încremenită
Când văzu venind în zare:
Gloata și pe Iuda, care
Te dădu c'o sărutare.

Treizeci de arginți fu prețul
Prin care Te desbrăcară
De haina Dumnezeirii,
Te făcură de ocară!

Răsărit din nemurire
Te-ai supus unui Părinte,
Ce privea din tron de aur
Spre a Tale lacrimi sfinte.

Unde-i astăzi omul care
Să-și rupă sufletu'n două,
Înima din piept s'o smulgă
Să ni le dăruie nouă?

Astăzi... oamenii la suflet
Sunt ca Iuda, se țin sfinți,
Dar te vând oricui te cere,
Pentru treizeci de arginți!...

M. Morgovan

Rugăciunea Românului

O rugăciune pe care trebuie s'o facem și astăzi.

Este un singur Dumnezeu, și multe feluri de a crede în EL nu sunt. Dar felul, în care trebuie să l-te închini, se schimbă după durerile și grijile ce le aduce fiecare zi.

Cerem, în zilele obișnuite, sănătatea, puterea de muncă și voie bună, cerem binecuvântarea cerească pentru noi și toți ai noștri de sângele nostru și din apropierea noastră. Dar în zilele, ca cele de astăzi, trebuie să cerem, cu o stăruință și mai mare, cele ce urmează:

„Dă, Doamne, mintea TA cerească acelor cari au să ducă țara românească în zilele greutăților celor mai mari!

Dă, Doamne, bună înțelegere între toți cei buni și destoinici, iar gurile vorbitoare de rău oprește-le de a se rosti, și zădărnicește faptele cele rele pe cari cei răi le găsesc!

Dă, Doamne, prieteni credincioși țării și neamului, iar pe dușmani oprește-i și ia-le înțelegerea!

Dă, României, dă poporului românesc înțeleg, tot creptul lui, căci mai mult nu-ți cere! Ajută-ne Doamne, în ceasul cel greu, căci, din părinți în fii, mult am răbdut pentru tine! Amin!”

N. Iorga

Misiune religioasă în Almaș.

Duminecă 6 Aprilie au descins în comuna noastră misionarii tractuali ai tractului protopopesco Gurahonț: Alexandru Florea preot în Iosăgel, Virgil Bulz preot în Gurahonț în frunte cu P. O. D. prot. Constantin Lazar șeful tractului. Susnumiții s'au prezentat încă de Sâmbătă seara participând la vecernie, cu care ocaziune părintele misionar Alexandru Florea a ținut poporului adunat o cuvântare premergătoare sfintei mărturisiri, explicând însemnătatea acestei taine și îndemnând poporul a se prezenta în număr cât mai mare la ispovedanie, mărturisindu-și păcatele înaintea duhovnicului și pregătindu-se pentru sfânta împărtășanie. Părintele Alexandru Florea în cuvântările sale (dându-mi-se ocaziune să-l mai aud predicând) este un adevărat cuceritor de suflete. În urma îndemnurilor frumoase s'au apropiat cu evlavie la sf. mărturisire 93 de persoane, 24 bărbați și 79 femei, între cari și inteligența întreagă din comună în frunte cu corpul didactic.

În decursul predicii părintelui Alexandru Florea, uitându-mă așa fugitiv peste public, am văzut pe unii chiar și lacrimând, emoționați fiind mai ales când au auzit pe orator zicând că, chiar și Adam și Cain din Test. Vechiu au fost spovediți de însuși Dumnezeu, când a strigat: „Adame unde ești?” „Caine unde este fratele tău?” Răspunsurile lor le aduce ca un fel de exemplu de mărturisire. Tot așa aduce exemplu pe Zacheu din Test. Nou.

În ziua următoare, Duminică, serviciul divin a fost celebrat sobornicește de către toți preoții în frunte cu P. O. D. Protopop. La liturgie după priceasnă părintele protopop a rostit o foarte frumoasă predică plină de învățături creștinești. P. O. D-sa a vorbit despre taina sfintei cuminecturi, explicând toate amănuntele ei. A dat poporului sfaturi, cum să se pregătească și cum să se apropie pentru primirea acestei taine. Biserica plină de popor. Cei mărturisii eri se apropie acum cu credință și cu dragoste pentru a se împărtăși cu Preacuratul trup și sânge al lui Hristos. Nu vom trece cu vederea a aminti, că la sf. liturgie a participat și notarul comunei (deși de altă nație și lege) dimpreună cu suita sa.

După masă la ceasul 3 s'a făcut vecernia, la care iară au participat toți preoții și popor mult. Cu aceasta ocaziune a predicat părintele Virgil Bulz, arătând prin exemple concrete, cum trebuie fiecare creștin să se împreune cu Hristos.

După acestea misiunea religioasă a luat sfârșit. Poporul s'a depărtat cu sufletele curate așteptând sfânta și marea zi a învierii.

Pentru toate acestea ne ținem de datorință în numele poporului a ne exprima sincerile noastre mulțumiri P. O. D. Protopop și preoților misionari asistenți.

Un credincios.

Cerc religios.

Duminică 6 Aprilie l. c. cercul religios Bârzava s'a întrunit în comuna Bătuța conform hotărârii luate în ultima conferință a cercului.

Sâmbătă la vecernie s'au făcut mărturiștile credincioșilor de către A. Mursa preotul locului și O. Câmpănu preot în Bârzava.

Duminică dimineața preoții cercul religios se întrunesc la sf. biserică care era tixită de credincioși. Biserica devenise neîncăpătoare cu toate că numărul total al credincioșilor acestei comune este abia de vre-o 250 suflete. Lângă acest număr trebuie să mai adaug și credincioșii veniți de prin satele învecinate (Gavoșdia, Căpruța, Bârzava etc.), cari au făcut ca biserica să fie într'adevăr neîncăpătoare. Știrea, că cu această ocaziune se va săvârși slujba sf. maslu, — ce s'a răspândit în tot jurul, — a făcut ca un număr mai mare de bolnavi să se prezinte la frumoasele slujbe ce aveau să se facă. După utrenie — în sobor — se celebrează sf. liturghie de către preoții cercului, cu care ocaziune predică părintele D. Maci, care interpretează evanghelia zilei și combate mărirea și luxul dintre oameni cari azi sunt extrem de pronunțate și netolerabile.

După sf. liturghie urmează sf. maslu, slujba mult așteptată de bieții bolnavi prezenți și după care aceștia mai ușurați și mângăiați să împrăștie către casele lor.

Nu pot face această mică dare de seamă fără a sublinia următoarele:

O adâncă convingere religioasă am putut observa la credincioșii comunei Bătuța prin faptul că din numărul lor total de peste două sute suflete, s'au prezentat la sf. împărtășire 212 persoane, — aceasta datorită evlaviei și sentimentelor religioase ce nutresc

încă, — spre marea bucurie a sf. Biserici, credincioșii acestei comune. Oare vor mai fi comune unde jumătate din numărul credincioșilor se împărtășesc cu sf. cuminectură și în veacul prezent? Cred, foarte puțin!

Ne-a impresionat sânguința părintelui D. Maci, care după o viață lungă de păstorie, încă și azi are dragostea de-a instrui coruri bisericești. Cu corul nou instruit (lit. lui Ștefu) din comuna Căpruța s'a prezentat părintele Maci la cercul religios Bătuța, unde sub conducerea D. Sale, a dat răspunsurile la sf. liturghie și maslu. În chipul acesta fastul serviciilor religioase a fost cu mult mai înălțător și mai plăcut, datorită corului mixt din comuna Căpruța. C.

† Patriarhul Dimitrie.

La mănăstirea Racovița de lângă Belgrad, a fost îngropat Vineri în 11 Aprilie a. c. trupul fericitului Dimitrie, Patriarhul bisericii ortodoxe sârbești. Adormea în Domnul la 6 luni, după trecerea din viață a Patriarhului Ecumenic Vasile III. al Constantinopolului.

Despre Patriarhul Dimitrie se spune că era alb ca zăpada și uscat ca un sfânt. Că la masa și în casa lui, nu s'au băut nici când beuturi alcoolice nici nu s'a fumat vre-odată.

Dumnezeu să-l odihnească.

Adunarea generală.

Adunarea generală a Societății ortodoxe a femeilor române filiala Arad, s'a ținut Joi în 10 Aprilie a. c. în sala cea mare a Primăriei. Adunarea a fost prezidată de P. S. Sa părintele Episcop Grigorie.

La masa presidială au mai ocupat loc viceprezidentele societății părintele Dr. Gh. Ciuhandu, reprezentantul autorităților civile dl Dr. Aug. Lazar subprefect, dl Brutus Păcurariu și dsoara Ana Cornea secretara societății.

După cuvântul de deschidere rostit de dna prezidentă, P. S. Sa părintele Episcop Grigorie a rostit vorbirea amplă, ce-o publicăm în corpul revistei, și care vorbire poate servi și ca un indiciu și program pentru activitatea mănoasă, ce are Societatea ortodoxă a femeilor române din Arad, s'o desvoalte în viitor. Apoi dna prezidentă a citit raportul despre activitatea Societății din anul expirat, din care se arată străduințe frumoase.

Am dori ca la desfășurarea muncii ce preconizează societatea în viitor, să participe mai multe femei din Arad. Și urăm societății să-și camifice aripile peste toate comunele județului nostru. Organizarea femeilor române într-o societate religioasă-națională, ne-ar da o forță nebănuită de puternică, care ne-ar apăra neamul și de sectele religioase și de doctrinele unor ideologii cari au de scop nimicirea noastră ca națiune.

Din socotelile arătate de dl Păcurariu Societatea dispune de-o sumă de bani ce trece peste cincisute mii lei.

INFORMAȚIUNI.

Vacanța de Paști la oficiile Consiliului eparhial să începe de Joi, 17 Aprilie și durează până Joi în 24 Aprilie a. c.

Orele de oficiu pentru public la oficiile Consiliului eparhial, cu începere de după sf. Paști, vor fi numai înainte de amiază.

Intrunire Colegială Toți absolvenții Preparandiei (Școalei Normale) ort. rom. din Arad, seriile 1914—15 și 1919—20, sunt rugați să-și trimită adresele lor, cei din 1914—15 D-lui Ioan Lipovan prof. Arad, Piața Avram Iancu Nr. 22 și cel din 1919—20 D-șoarei Ana Cornea, Arad, str. Românului Nr. 11. — Aceasta în vederea unei întruniri colegiale ce se proiectează pe vara anului curent.

Rugăm pe toți colegii să-și trimită adresele lor necondiționat, ca să putem lua contactul cu toți în vederea acestor întruniri.

Căința. Când Filip al III-lea, regele Spaniei, zăcea pe patul de moarte și simțea că l-a sosit oara din urmă, cu durere oftă: „Cât de bine mi-ar fi, dacă n'aș fi fost un împărat puternic, ci un călugăr sărac”.

Douăzeci și doi de ani am purtat cea mai frumoasă coroană, am ținut în mână puterea cea mai mare, toți mă ținneau fericiți. Cu cât mai fericiți aș fi însă acum, dacă n'aș fi locuit în palat împărătesc, ci într-o colibă sărăcioasă, dacă nu m'aș fi îmbrăcat în purpură, ci în haina aspră a pocăinții, dacă nu m'aș fi nutrit cu mâncări scumpe ci m'aș fi chinuit cu post aspru. O, cu cât mai bine mi-ar fi! Iarăș zic cu apostolul: „Până avem timp să facem bine cu ori și cine” pentru mărirea lui Dumnezeu și pentru mântuirea noastră.

Nu mai prin fapte bune ne putem asigura o moarte bună și mărirea cerească.

Cum răsar sfinții. După o veche datină catolică, Papa dela Roma are dreptul să facă noul sfințit pentru biserică păstorită de el. Bazat pe acest drept al Papei, o urmasă a casei domnitoare din Austria, a cerut să fie făcut sfânt fostul împărat Carol al IV-lea, care a domnit în Austro-Ungaria, până după războiul cel mare. Cererea aceasta este din cele mai ciudate. De necaz că și-a păpat împărăția, împăratul Carol, a murit acum câțiva ani departe pe o insulă, unde l-au trimis țările învingătoare, pentru ca să nu mai poată tulbura pacea lumii. N'a fost împăratul Carol sfânt în viața lui, căci a purtat războiul nedrept pe care l-a pierdut, războiul în care atâția și atâtea oameni în floarea vieții și-au găsit sfârșitul. Iar cu o așa viață a ajunge sfânt după moarte ar însemna un noroc prea mare. Să se lingă, dar pe buze, urmașii împăratului.

Moartea a două împărătese. — Săptămâna trecută a murit împărăteasa din Abisinia, o țară din Africa. Tot săptămâna trecută a murit și regina Suediei.

Bulgarii atacă din nou. — În Dobrogea, bulgarii nu se astâmpără. Duminică din pricina unor certuri pentru pământ, s'a născut o lăcășare între bulgari și coloniștii macedoneni români din satul Bogdanova. Bulgarii au atacat cu focuri de armă pe coloniștii, răbind pe macedoneanul Tușa Cehene. Fratele acestuia a fost bătut cu ciomegile. Coloniștii s'au apărat răspunzând bulgarilor, tot cu armele. Au fost răniți opt bulgari, dintre cari unul a încetat din viață. Pe urmă au venit jandarmii, arestând pe cei vinovați.

Un proces interesant. Într'un oraș din Franța, un spărgător vestit fu chemat înaltea tribunalului. El era acuzat că a furat mai multe obiecte dintr'o prăvălie pe care a spart-o. Avocatul a susținut că hoțul nu-i vinovat, deoarece numai capul și pieptul i-au intrat în prăvălie, pe când corpul i-a rămas afară. Judecătorul a răspuns: „Bine, atunci osândim la un an închisoare numai capul și pieptul hoțului, iar picioarele, dacă ziceți că sunt nevinovate, le lăsam libere. Mi-se pare însă, că hoțul a preferat să-și ducă și picioarele cu el în închisoare.”

Rău de tot o duc oamenii în Rusia, unde bolșevismul a pus stăpânire pe întreaga țară. Refugiații, cari trec zilnic cu mii peste graniță, povestesc că după noul legi bolșevice nu e permis să existe familii. Bărbații trăesc și dorm toți la un loc, iar femeile într'alt loc. Copiii rămân de cele mai multe ori pe uliți, iar bătrânii sunt strânși într'un fel de închisori și hrăniți numai cu pâine și apă, ca să moară cât mai repede. Nici un țăran nu are voie să aibă mai mult de 2 cămăși și 2 ismene. Foamete, sărăcie, destrămare, iată unde au dus așa numiții „comuniști” o țară bogată și frumoasă, ca Rusia.

O căsătorie interesantă. În Franța trăiau în două colțuri de țară, fără să știe unul de altul, un bătrân de 103 ani, pe care-l chema Iosif Zaleski și o femeie de 100 de ani, pe care o chema Victoria. Cei doi bătrâni fiind foarte harnici, au fost decorați de președintele Franței, și gazetele au vorbit mult despre ei. Căzind unul despre altul, și-au dat întâlnire într'un orașel, s'au plăcut și... s'au luat. Gurile rele se întreabă că bătrânul mire va fi oare și ca însurat tot așa de fericiți precum a fost înainte?...

Comoară regăsită. Într'un sat de lângă Colonia a fost descoperită o comoară importantă, compusă din monede de aur. Un țăran avea de mult timp în grajdul său o ladă veche de lemn, pe care o moștenise dela străbunul său. În această ladă ținea ovăz. Deoarece șobolanii au ros lada, țăranul a hotărât s'o scoată din grajd și să facă din ea lemne de foc. Mșcând-o dela locul ei pentru a o scoate în curte, observă că dintr'o gaură făcută de șobolani curg plese de aur. Se dovedi că lada avea un fund dublu, în care fuseseră ascunse, pe vremuri, două secolețe pline cu monede de aur franceze și olandeză, din anii 1799 și 1860.

Scriitorul Gala Galaction în Arad. În ziua Florilor, orașul Arad a avut fericirea să salute în mijlocul nostru, pe vestitul scriitor bisericesc Grigorie Pișculescu (Gala Galaction). La orele 10 a servit la sf. liturgie, pontificată în biserica din Garnizoana Aradului de P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie.

La priceasnă părintele Pișculescu a rostit o predică admirabilă, care a fost savurată cu multă plăcere de publicul creștin.

După masă la orele 5, părintele Pișculescu a ținut în sala Palatului Cultural o conferință instructivă cu subiectul „Locurile sfinte”. Oratorul ne-a purtat cu sufletul pe la toate locurile de însemnătate biblică din țara Palestinei. Foarte impresionante au fost momentele când părintele ne-a redat o descriere plastică a sf. mormânt și alte locuri sfinte pe unde a umblat piciorul dumnezeesc al Mântuitorului.

Părintele Pișculescu, care este profesor la facultatea teologică din Chișinău, a fost invitat la Arad de societatea „Crucea Roșie” și vreme de 2 zile și jumătate cât a stat între noi, a fost oaspele P. S. Sale Episcopului Grigorie.

M. S. Regina se întoarce în țară din lungă călătorie făcută de M. S. Regina și A. S. R. Principesa Ileana, în Răsărit. Au ajuns până la Damasc. Din pricina tulburărilor între Ovrei și Arabi M. S. Regina și-a întrerupt călătoria mai departe și se întoarce cu trenul peste Asia mică până la Constantinopol, unde va sta câteva zile. Cu un vapor românesc se întoarce apoi la Constanța încă înainte de sărbătorile Paștilor.

Italia serbează 11 ani dela înființarea fascismului. În întreaga Italia s'a serbat cu mare însuflețire aniversarea de 11 ani dela înființarea fascismului. Orașele au fost decorate și pretutindeni s'au ținut mari adunări populare la cari au vorbit miniștrii și înalții demnitari fasciști. Prim-ministrul Mussolini a participat la serviciul divin oficiat la Roma, după care a primit defilarea unităților fasciste.

Pod peste Dunăre.— În vremea din urmă se vorbește de zidirea unui pod peste Dunăre între România și Bulgaria și anume dela Glurgiu românesc la Rusciukul bulgăresc. Podul ar costa vre-o 600 milioane, sumă ce ar fi ocoperită înainte de toate de România și Bulgaria, dar și de celelalte țări, cari s'ar folosi de acest pod. Lungimea podului a fost socotită la 500 metri. Când se vor găsi banii de lipsă se va începe zidirea.

Biserică românească în Ierusalim.— I.P.S. Patriarhul Miron Cristea a ridicat pe terenul pe care Patriarhia noastră îl are la Ierusalim, o biserică și un cămin românesc spre adăpostirea tuturor cedincioșilor români, cari vor merge să se închine la locurile sfinte. În acest scop, înalțul Patriarh a dat binecuvântarea părintele Gherasim Luca, ca să adune danii în bani și în natură pentru înfăptuirea acestui locaș.

Nevasta și bătaia. La judecată, judecătorul ceartă pe pârât de ce-și bate nevasta. Pârâtul suspină una, apoi răspunde: — Eu de zece ani trăiesc cu femeia aceasta, dar să poftescă și domnul judecător să trăiască numai zece zile, atunci nu mă va întreba, de ce o bat.

Mulțumire publică.

Aduc mulțămite, în numele parohiei, Dlul Teodor Clobanu și soției Sale Milena C. Ardelean pentru darul prețios, ce au adus sfintei biserici prin cumpărarea unui prapor de mătasă cu șese ruzi. Dumnezeu să primească aceasta jertfă și pe părinții donatorilor, decedați în timpul pe când donatorii erau în America, în amintirea cărora s'a făcut donațiunea, Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească.

Semlac la 15 Martie 1930

Petru Nemet
adm. par.

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei din Arad-Șega, care prin rezoluțiunea Ven. Consiliu Eparhial Nr. 3674/1929 este decretată de clasa întâia, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul Biserica și Școala.

Venitele sunt:

1. 32 jughere date prin Reforma Agrară,
2. Birul parohial,
3. Intregirea de salariu dela Stat,
4. Cortel în natură,
5. Stolele legale.

Alesul va suporta toate dările după întreg beneficiul, va catehiza și exorta la școalele primare și de adulți și la căminurile de ucenici din raza cartierului Arad-Șega.

Concurenții la această parohie, cu știința prealabilă a Protopopului tractual, se vor prezenta în sfânta biserică din Arad, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și în oratorie, cu stricta observare a dispozițiilor din §-ul 33 din Regulamentul pentru parohii. Cererile de concurs, ajustate cu atestatele și certificatele regulamentare și adresate Consiliului parohial din Arad-Șega, se vor înainta P. On. Oficiu Protopopesco ort. rom. din Arad. Cel din altă Eparhie, vor alătura la cererea de concurs și actul de învoire dela Prea Sfințitul Episcop din Arad, pentru a recurge la această parohie.

Consiliul Parohial ort. rom. din Arad-Șega.

În înțelegere cu: Traian Vășianu m. p.
protopop

—□—

2—3

Redactor responsabil: SIMION STANA.